

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová
Proti jeho
pravidlům

MELANIE MILBURNEOVÁ

PROTI JEHO
PRAVIDLŮM

PŘEKLAD

RUDOLF SCHUBERT

Milá čtenářko,

na příbězích se společným „jmenovatelem“ něžného romantického citu mě baví „ten zbytek“. Tedy kulisy, do nichž autorky dokáží příběhy zakomponovat. Tak například tento měsíc hned dvě povídky mají kriminální charakter – začínají únosem, dokonce i na vraždu tam dojde. Které že to jsou? Mou svobodu za tvou od Jackie Ashendenové a Pod plnými plachtami, kterou pro Vás napsala Amanda Cinelliová.

Jedna povídka je tak trochu podobenstvím o zlu, jež možná není úplným zlem, ale vždycky číhá hned vedle. Maisey Yatesová ji pojmenovala A sežehly je plameny. Symbolická jsou i jména tří královských bratří, kolem jejichž osudu se děj točí. Král Alexius má jméno po antickém Alexandrovi, jeho marnotratný bratr Dionysus zase po bohu vína a hýření. A třetí, Lazarus, po biblickém Lazarovi – to byl ten, co vstal z mrtvých (ale to už jsem prozradil moc!).

V Nebezpečně návykových nocích od Abby Greenové budete mít možnost se začíst do rodinné ságy – jde totiž o druhý příběh ze série o bratrech Marchettiových. No a příběhy Jak se krotí playboy od Michelle Smartové a Proti jeho pravidlům, jež sepsala Melanie Milburneová, mají zase společný určitý typ hrdiny. Bohatého a lehkomyšlného muže, který si chce jenom užívat... tedy až do chvíle, než zjistí, co je v životě opravdu důležité.

Ale to Vy přece dobře víte...

S láskou

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

**PROTI JEHO
PRAVIDLŮM**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Breaking the Playboy's Rules

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Rudolf Schubert

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7879-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7880-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7881-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Millie se dlouhými a rychlými kroky hnala po chodníku jedné z frekventovaných londýnských ulic. Sotva popadala dech. Poprvé v životě pozvala muže na skleničku a teď to vypadalo, že na setkání nedorazí včas. Bylo to vážně trapné. Tím spíš, že nemělo jít o setkání jen tak s někým. Hnala se totiž na setkání s mužem, který, pokud šlo o rozvody, byl skutečně právnickým esem – s Hunterem Addisonem. Ale proboha ne kvůli sobě, naštěstí žádného manžela neměla a ani neměla v úmyslu si nějakého pořídit, nýbrž kvůli matce. Matka totiž, jak by se s trochou nadsázky mohlo říct, dosud sbírala bývalé manžely podobně, jako jiní sbírají třeba mince. A zbavit se posledního manžela, Millie mu v duchu, ne nahlas v přítomnosti matky, říkávala mince číslo čtyři, mělo matku stát nejen potok slz, ale taky samozřejmě i nemalou sumu peněz.

Teoreticky by ta suma neměla být pro ni problémem, jenže... Jenže byla. Hunter Addison totiž nebyl nejlevnější rozvodový právník v Londýně, spíš naopak. Ale říkalo se o něm, že je nejlepší. A Millie chtěla pro svou mámu toho nejlepšího. Momentálně si sice nemohla dovolit matce peníze na právníka půjčit, ale s tím si nemělo smysl lámat hlavu, když se

ještě ani nevědělo, jestli vůbec bude ochotný matce pomoci. Až práci přijme, mohou se začít bavit o penězích.

Millie mrkla na hodinky a ještě víc zrychlila krok. Nyní už do vinárny, do níž Huntera Addisona pozvala, skoro pádila. Nezvala ho telefonicky, natož osobně. Poslala mu jen sms. Neuměla si představit, jak by s ním hovořila po dvou měsících, které uběhly od jejich katastrofální schůzky naslepo. Ani si neuměla představit, že mu za několik minut bude stát tvář v tvář.

Ale nešlo o ni, šlo o dobro matky. Už nesnesla pohled na psychicky rozhozenou matku zničenou vypočítavým a narcistním bývalým. Takže v zájmu matky se nyní holt musela přemoci.

Konečně dorazila k vinárně. Vydýchala se. Pak odhodlaně otevřela vstupní dveře a vešla dovnitř. Rychle se rozhlédla, zda někde mezi hosty Huntera neuvidí.

V přední části místnosti seděly u baru a okolních stolků dvojice nebo menší skupinky hostů, ale samotného muže nikde neviděla. Hned si však uvědomila, že bylo dost málo pravděpodobné, že by tak pohledný muž, jako je Hunter, s jeho penězi, inteligencí a vytríbeným vkusem, mohl osamělý sedět někde u baru. Navíc muž s pověstí playboye, kterého paparazzi téměř každý týden přistihnou s jinou ženou. A každá z nich vypadala jako supermodelka a každá z nich se ovíjela kolem jeho paže a tiskla se k němu, jako by se ho už nikdy nechtěla pustit.

Docela by ji zajímalo, proč se asi během těch dvou měsíců, které uběhly od jejich setkání naslepo, nikde v tisku nebo na internetu nedozvěděla nic o jeho sexuálních aférkách. Možná mu její tehdejší imunita

vůči přitažlivosti slavného krasavce pošramotila sebevědomí. Muži jako Hunter Addison mívali ohromné ego. Ale pokoušet se jím otrást bylo jako chtít rozbit ořech chloupkem kožešiny.

Zbytečná snaha.

„Jdeš pozdě,“ uslyšela za sebou hluboký, rázný mužský hlas.

Otočila. Na nohou měla převysoké podpatky, i tak ale musela hlavu pořádně zaklonit, aby mohla pohlédnout do očí barvy whisky a medu, do očí Huntera Addisona.

Když se jejich pohledy setkaly, hned v prvním zlomku vteřiny znervózněla. Nebylo vůbec snadné, byť jen pohledem se setkat s očima vyzařujícíma esenci mužnosti. A ta jeho až ohromující tělesná mužská dokonalost, která jí neušla, i když mu zírала do očí! Široká ramena ukončovala štíhlou, atletickou figuru a vypovídala o jeho síle. Ve svých čtyřiatřiceti byl v nejlepších letech života a bylo to na něm vidět. A nepochybně se cítil dobře.

Vnímala ho každou buňkou svého těla. „Ano, já vím. A omlouvám se za to. Ale –“

„Chyba v telefonu?“ Úsměv, který nebyl skutečným úsměvem, odpovídal cynickému záblesku v očích.

Millie v duchu počítala do deseti, aby potlačila potřebu mu ostře a kousavě odpovédět. Co na něm bylo tak neobvyklého, že byla v jeho přítomnosti celá naježená a plná bojovnosti? Netušila. Zkušenosti s muži měla dost omezené. Jen jednou v životě měla milence, Juliana. A od doby, kdy Julian, který byl zároveň jejím kamarádem od dětství, umřel na rakovinu mozku, nesetkávala se s nikým.

A ta schůzka naslepo s Hunterem? Výjimka.

A hlavně od začátku až do konce katastrofa. Snažila se ho sabotovat. Dělala pro to, co mohla. Ignorovala jeho poznámky, na jeho otázky odpovědi odsekávala. Nedala na dřívější rady přátel a odmítla s ním flirtovat. Nechtěla se nechat okouzlit mužem, který od žádné ženy snad nikdy v životě neslyšel „ne“.

Ale co bylo, bylo.

Teď potřebovala Hunterovu pomoc a musela polknout knedlík hrdosti, který jí vězel v krku. Jen kdyby nechutnal tak protivně.

Přinutila se vydržet jeho pohled.

„Vlastně ano. Zapomněla jsem ho přes noc nabít, takže cestou z práce se vybil úplně. Pak jsem cestou sem narazila na nějakou nehodu, do níž byla zapletená i policie, a musela jsem kvůli ní obejít nejméně pět šest bloků.“

V těchhle botách na krásně vysokých podpatcích a v téhle úzké pouzdrové sukni, chtěla dodat, ale dokázala se ovládnout.

Nebyla si jistá, jestli tomu, co mu říkala, uvěřil, nebo neuvěřil. Výraz jeho tváře byl naprosto nečitelný a zvláštní pohled, jímž jí nakrátko sklouzl k ústům, jí rozechvíval kolena.

„Pojďme tudy. Vzadu je stůl, kde budeme mít větší klid,“ řekl rozhodným hlasem, který v ní vzbudil potřebu zásadně trvat na tom, že usednou ke stolu hned a tady, v čele živější místnosti s barem. Asi si myslel, že teď lituje toho, jak s ním posledně zametla, a že asi stojí o vylepšenou reprízu minulé nepovedené schůzky. A že tudíž bude poslušná.

Ale to ne. *Ne.*

To se chlapec plete.

Nechtěla s ním vést důvěrný rozhovor. A v žádném

případě ho nepozvala na schůzku. Tohle mělo být setkání, v jehož průběhu ho *ona* chtěla přesvědčit, aby pomohl její matce. Přesto ho teď pokorně následovala ke stolu v tiché sekci vzadu za barem a v duchu si spílala.

Hunter počkal, až Millie usedne ke stolu, a pak se posadil na židli na protější straně stolu.

Millie hned, jako by pod stolem ucítila jeho dlouhé nohy vedle svých, ty své natočila tak, aby se vyhnula jakémukoliv náhodnému doteku. A začala vnímat tlukot svého srdce. Tlouklo silně. Jeho údery jí rezonovaly v uších, jako by jí krev do nich posílala varování. *Nebezpečí.*

Hunter jí podal nápojový lístek. „Co si dáš k pití? Na co máš chuť?“

Millie po seznamu minerálek a alkoholických nápojů jen rychle sklouzla očima a vrátila mu ho.

„Dám si jenom minerálku, díky.“

Jemně, ale pobaveně vydechl a v očích se mu mihl ostřejší záblesk. „Chceš mi dát najevo, že za tu dobu, co jsme se neviděli, ses dala k abstinentům?“

Millie cítila, jak jí do tváří stoupá červeň. Při jejich posledním setkání vypila tři sklenky vína a téměř smrtelně silný koktejl, jen aby prošla tím martyriem. Toho dne, kdy došlo k oné katastrofální schůzce, totiž bylo výročí Julianovy smrti. Každý rok byl ten den pro ni těžký k překonání, a tak právě proto jí kamarádi zorganizovali schůzku s Hunterem. Doufali, že schůzka ji rozptýlí, že ve společnosti Huntera se její mysl nebude utápět ve vzpomínkách.

A skutečně se neutápěla. Hunter přes její neochotu na cokoli přistoupit, její pozornost přece jen přitáhl. Rozptýlil ji tehdy a rozptyloval ji i nyní. Zejména nyní.

Ale tehdy to nebyl zármutek, kvůli kterému byl ten den tak náročný.

Byla to vina.

Pocit nekončící viny.

Millie pohlédla kamsi přes Hunterovo levé rameno, aby se mu nemusela dívat do očí. „Ne. Jen právě teď nemám chuť na alkohol.“

Hunter gestem ruky přilákal číšníka a objednal minerálku pro ni a gin s tonikem pro sebe. Když číšník odešel pro pití, Hunter se opřel o opěradlo židle se sobě vlastní uvolněností, již Millie nesnášela. Měl na sobě šedý oblek, sněhobílou košili, jejíž horní knoflík nechal rozepnutý, a šedo-bílou kravatu s povoleným uzlem. Zkrátka byl přímo ďábelsky přitažlivý. Krátké černé vlasy, rovný nos a zřetelně tvarované rty – dolní ret plnější než horní. Jednodenní strnisko vystínovalo ostře řezané čelisti a okolí úst.

Smyslných úst...

Nepatřičná pomyšlení! Millie sama sebe šokovala. Rychle se napřímila. Ústa ji přece nezajímala. Ji zajímalo jeho stanovisko k žádosti o pomoc matce. Čím dříve ho dostane, tím líp. Ale teď ani za nic nemohla přimět mozek k logické a rozumné činnosti a soustředění se na problém. Pokaždé, když se na ni podíval, cítila, jak jí tělo hoří. Jako by k ní vztáhl ruce a dotýkal se jí.

Nesmí mu dovolit, aby se jí dotkl. To věděla určitě. Svým dotykem by zbořil její předstíranou a jen tak-tak udržovanou imunitu vůči jeho charismatu.

„Takže jsme tady. Zase.“ Uvolněným pohledem klouzal po její tváři a rozechvěl ji tím žaludek. A důraz na slovo „zase“ jí téměř cuchal vlasy. Aspoň tak to cítila.

Olízla si náhle vyschlé rty. Rukama si stáhla sukni přes kolena a snažila se nevšímat si zrychleného tepu srdce. „Když jsme se posledně sešli, nechovala jsem se tak, jak bych měla. Asi bych se za to měla omluvit.“

Bleskově na něj pohlédla a přistihla ho, jak soustředěně studuje její tvář. Byl to pohled právníka? Pevného, pozorného právníka mlčky odhadujícího svého klienta a čtoucího mezi jeho slovy, oč klientovi skutečně jde? Ale ona přece nebyla jeho klientkou. I když vlastně nebyla ani známou, jež ho jen požádala o službu.

Na pohled se neměli moc rádi... nebo aspoň ona se v duchu stále přesvědčovala, že Hunter vůbec není podle jejího gusta.

Polkla a pokračovala. „Tehdy večer jsem neměla nejlepší náladu a obávala jsem se, že jsem ji přenesla na tebe.“

„Ty ses obávala?“ Ostrá sarkastická hrana v jeho hlasu se nedala přeslechnout.

Pozvedla bradu a její pohled se srazil s jeho. „Upřímně, na tom rande jsi nebyl zrovna mužem ze snů.“

Něco v jeho pohledu se změnilo. Jako by na ten večer vzpomínal a vybavil si něco, co se mu nelíbilo. Rty se mu zkroutily do provinilého úsměvu. „Bingo. V ten večer se můj šarm někam vytratil.“

Nijak zvlášť laskavá omluva, pomyslela si. Vlastně žádná omluva. Ale byla to ona, kdo se tehdy večer choval tak příšerně. Hunter byl zamyšlený a jakoby nepřítomný, ale ona byla skutečně hrubá. Otrávená. Otrávil ji další pokus dobrých známých někoho jí dohodit. Kolikátý v řadě to byl? Už víc než rok si s dohazováním nedali pokoj. Beth a Dan... Ano, určitě

to mysleli dobře, ale netušili nic o pravé povaze jejího vztahu k Julianovi. A vysvětlovat jim to? Do toho se jí nechtělo.

Julian byl nemocný šest let, než nemoci podlehl. Jeho diagnózu si vyslechla krátce před svými osmnáctinami. Léčba byla krutá. Už první operace mu změnila osobnost a z milujícího a laskavého člověka se stal člověk nerudný a popudlivý. Nedala se tím odradit, byla u něj a měsíc za měsícem, rok za rokem nepřestávala doufat, že zlé se nakonec v dobré obrátí.

Nestalo se. Ale pomyšlení na rozchod se jí v hlavě nezrodilo nikdy. Trpělivě čekala, až se jeho mysl a nálady vrátí do stavu před operací. Marně. Julian byl pořád příliš nemocný, příliš sklíčený. Jen jednou za dlouhou dobu se zdálo, že nemoc je na ústupu, takže občas viděla na jeho tváři úsměv.

Jak asi by ho zničilo její oznámení, že z jejich vztahu vycouvává?

Ze vzpomínek na minulost ji vyrušil číšník přicházející s objednaným pitím. Odložil je před ně na stůl a hned zase se vzdálil.

Millie s Hunterem opět osaměli. Millie se natáhla pro svou sklenici jen proto, aby nějak zaměstnala ruce. Ustrkla minerálky a pak pro změnu zase ona studovala jeho tvář. Vyzařovala z ní mužnost a Millie se prohnala hlavou otázkou, jaké to s ním musí být v posteli, s jeho ve fitku vypracovanými nohama, momentálně schovanými pod stolem, vedle jejích nohou, a svírajícíma její tělo. Myslí se jí prohnaly i představy jeho plně vzrušeného těla.

Sex s jejím bývalým snoubencem byl složitý. Nemoc ho poničila. Vzala mu i životní sílu. Ona se spíš o Juliana starala, než ho milovala, a při sexu se

snažila, aby našla rychlou slast v jejím těle, na vlastní slast nemyslela. Nesnášela za to spíš sebe než jej. Věděla, že on za svou nemoc nemůže.

Po jeho smrti jí občas prolétly hlavou myšlenky na sex, ale nikdy nedošly dál než k případnému sebeuspokojení. Během let s Julianem a po jeho smrti všechno, co souviselo se sexualitou, se jí spojovalo s nespokojeností a mělo nádech beznaděje.

A teď seděla proti Hunterovi a byla plná zvědavosti a představ, jaké by to bylo, kdyby cítila jeho tělo na svém. Byla si jistá, že on by nikdy nenechal partnerku neuspokojenou. Jeho sexuální schopnosti byly aurou, která ho obklopovala. Pokaždé, když se jejich pohledy setkaly, cítila uvnitř těla něco jako dávku elektřiny. Vrtěla se na židli, dolní část trupu měla neklidnou a hladovou a tváře v jednom ohni.

Hunterovi se mezi inkoustově černým obočím usadila slabá vráska. V ruce držel sklenici, ale ještě se nenapil. „Když to rande naslepo bylo tak příšerné, jak jsi naznačovala, tak nechápu, proč jsi je proboha chtěla opakovat?“ řekl a hleděl jí přitom do očí.

Millie sevřela rty. „Nechci je opakovat. Chci s tebou mluvit o něčem jiném.“

Pozvedl obočí. „Tak ven s tím,“ řekl a stále jí pevně hleděl do očí.

Jazykem si navlhčila horní ret a zároveň se pokoušela ignorovat jeho pohled sklouzávající dolů k jejím ústům. Trhaně se nadechla. „Potřebuju tvou pomoc. Jistě, jde o pomoc související s tvou profesí.“

Krátce pohlédl na jej levou ruku, kde na prstu stále ještě měla Julianův zasnubní prsten. Millie ho nosila kvůli pocitu viny vůči Julianovi, i když se jí prsten příliš nelíbil. Věděla, že Beth a Dan pověděli Hunterovi o Julianově smrti, protože při jejich prvním

setkání se Hunter o tom zmínil. Odmítla o tom tehdy hovořit, tak rychle změnil téma.

Nyní zareagoval na její slova. „Nejsi vdaná. Já jsem rozvodový právník. Nevím, jak bych ti mohl pomoci – pokud nejde o něco, o čem ses zatím nezmínila.“

Bylo hodně věcí, o nichž se mu Millie nezmínila, tak jako ani nikomu jinému. Ale mezi známými měla pověst psa, který objeví tajemství jiných. Problém byl, že vyčmuchaná tajemství nedokázala udržet. Pokud ovšem nešlo o její tajemství. O těch mlčela.

Nebyla do Juliana zamilovaná. A ještě horší bylo, že cítila skoro jako úlevu, když tři dny před jejich svatbou zemřel. Hrála roli tragické hrdinky dobře – bolavé srdce a neschopnost se po ztrátě drahého znovu zamilovat, stále nosící jeho jednoduchý zásnubní prsten, stále truchlící po jediné lásce, jediné spřízněné duši.

Byla podvodnice.

Velká, velká podvodnice.

A herečka.

Protože i když oplakávala ztrátu drahého přítele Juliana, ten drahý přítel Julian velkou láskou jejího života nebyl.

Millie se předklonila, pozvedla sklenici s minerálkou, zase se opřela o opěradlo židle a na okamžik se zadívala na kostky ledu ťukající do skla. „Nejde o mne, Huntere, ale o mou matku.“ Pohlédla mu do očí a pokračovala. „Můžeš pomoci?“

Hunter jí dlouho hleděl do očí mlčky, takže si znovu musela olíznout rty. Pohledem sledoval pohyb jejího jazyka a Millie měla pocit, že někde v hrudi se jí něco třepotá. Jako lapená moucha.

„Proč já?“ zeptal se odměřeně, ale oči mu přitom